

Chương 170: Trở Về Temple

(Số từ: 2769)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:04 AM 07/04/2023

“...Đó là một quyết định vội vàng. Đáng lẽ tôi không nên để cả hai đi.”

Ngay cả người thầy bình tĩnh và lạnh lùng, ông Epinhauser cũng tỏ ra hối hận sau khi nghe những gì chúng tôi đã trải qua.

Hai chúng tôi, chỉ là những sinh viên, đã đi trước và tiêu diệt hoàn toàn những tên cướp và lang thang khắp những vùng đất bị vấy bẩn bởi thanh kiếm bị nguyên rửa đó trước khi thực sự đối phó với thanh kiếm đó.

Lời giải thích về Pháp sư Relia được giữ ngắn nhất có thể. Ellen và tôi quyết định che giấu những tuyên bố và khả năng của cô ấy. Ellen không thể hiểu được Relia; tuy nhiên, cô ấy dường như có thành kiến tốt về cô ấy.

Ngay cả Temple cũng không biết chuyện gì đã xảy ra ở Exian và về hoạt động của Darklands hiện tại. Có rất nhiều mạo hiểm giả thường lui tới nơi này nên tôi nghĩ mọi thứ sẽ ổn thôi. Tôi chưa bao giờ

nghĩ rằng những mạo hiểm giả đã nói sẽ là một trong những mối nguy hiểm của nơi này.

Hầu hết những người chưa bao giờ đến Exian sẽ nghĩ như vậy.

Mặc dù Ellen rất cẩn thận với những mạo hiểm giả, nhưng cô ấy cũng đã chứng kiến rất nhiều điều khó tin.

Nếu Temple biết thực tế của Darklands, họ sẽ không để chúng tôi đến đó.

Tuy nhiên, Temple đã làm quá đủ. Rốt cuộc, họ đã cố gắng thêm ông Epinhauser vào nhóm của chúng tôi, nhưng chúng tôi đã từ chối, và họ thậm chí còn đưa cho chúng tôi Cuộn [Dịch chuyển tức thời] để chúng tôi có thể trốn thoát nếu gặp nguy hiểm.

“Và đó sẽ là thanh kiếm bị nguyên rửa sao, tôi đoán vậy?”

"Đúng vậy."

Tôi đặt thanh kiếm quán băng lên bàn. Tôi đã bảo ông ta không được chạm trực tiếp vào nó, đề phòng. Ông Epinhauser vẫn đang chăm chú nhìn vào thanh kiếm bị nguyên rửa.

“Cậu không rơi vào lời nguyên của nó chứ?”

“Ừ, tôi có một vài suy đoán về lý do tại sao... Có lẽ bản năng tự nhiên của tôi là chống lại những loại lời nguyên này... Hay đại loại như vậy.”

Dù sao...

Tôi không thể giải thích nó hơn thế nữa. Một đặc điểm là một loại trạng thái mà một máy quét tài năng sẽ không thể nhận ra.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ thông báo cho bộ phận tương ứng của Temple để phân tích. Đừng lo lắng, cậu sẽ được thông báo nếu nó quá nguy hiểm. Tất nhiên, nó vẫn sẽ là của cậu. Nếu Temple quyết định rằng đó là thứ cậu được phép sử dụng, tôi sẽ không can thiệp gì nữa.”

Nếu Temple xác định rằng sẽ không có bất kỳ vấn đề an toàn nào, họ sẽ cho phép tôi sử dụng thanh kiếm bị nguyên rửa hoặc bất cứ thứ gì đó như thế. Mặc dù nó là một vật thể khá đáng ngại, nhưng rõ ràng nó ẩn chứa một số sức mạnh đáng kinh ngạc.

“Nếu cả hai cần điều trị, hãy cho tôi biết.”

Ông Epinhauser nghĩ rằng điều đó có thể cần thiết vì tất cả những kinh nghiệm khủng khiếp mà tôi đã trải qua.

Cả tôi và Ellen đều không quyết định đi trị liệu.

Ông Epinhauser dường như gần như ngạc nhiên khi nghe nói rằng Ellen đã tự mình đánh thức được [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Đó là một cái gì đó phổ biến được cho là không thể. Khá thú vị khi nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên

của ông ấy. Tất nhiên, Ellen đã trải qua một số điều trị. Rốt cuộc, những loại vết thương đó không thể được điều trị bởi một linh mục bình thường.

Ai đó khá bất ngờ đã kết thúc việc điều trị cho cô ấy.

“Giống như thả một con rồng trong ngõ hẹp. Sinh viên Ellen.”

“...Vâng?”

"Được rồi. Có vẻ như cô đã vấp ngã một chút khi bước những bước đầu tiên. Cô đã thực hiện được bước đầu, vì vậy có thể nói rằng cô có thể đi lại ngay bây giờ."

“Bây giờ... Thở điiiiiiiiin...Thở raaaaa...”

“Năng lượng của zũ trụ... Hãy thử cảm nhận điiiiiiii...”

Đó là bậc thầy yoga.

Hoặc người ta cũng có thể gọi ông ta là một nhà thôi miên.

Đó là giáo viên nhạy cảm với [sức mạnh ma thuật]. Ông ấy là người đã dạy lớp học mà chúng tôi chỉ ngủ và thức dậy khi lớp học kết thúc.

Có vẻ như ông ta là vô song trong lĩnh vực [Điều khiển ma thuật] trên lục địa. Người ta có thể gọi ông là một bậc thầy. Ông ta dường như không phải là một bậc thầy kiếm thuật, nhưng ông dường như là một bậc thầy như vậy.

Một bậc thầy của các bậc thầy.

Đại kiện tướng hay gì đó.

Dù sao đi nữa, anh chàng bậc thầy Yoga đã đối xử với Ellen bằng một thứ giống như chữa trị bằng khí công.

Những vết thương do [Tăng cường sức mạnh ma thuật] không thực sự phổ biến ngay từ đầu. Nếu một người sử dụng các thuật ngữ võ thuật, họ sẽ giống như những vết thương do lệch khí để lại. Nếu một người không bao giờ học kỹ thuật đó, người ta không bao giờ có thể bị những vết thương như vậy.

Vì vậy, càng có ít người có thể chữa trị những vết thương đó.

Tuy nhiên, có một người trong số các nhân viên của Temple có thể chữa lành hoàn toàn cho nó.

Dù sao đi nữa, tôi lại một lần nữa nhận ra rằng nhân viên ở Temple không thể coi thường.

“Còn việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật] thì sao?”

“Đừng dùng nó. Nó quá nguy hiểm. Khi khai giảng, cô sẽ được đào tạo trực tiếp.”

Trước tình huống chưa từng có đó, có vẻ như bậc thầy Yoga đã quyết định đích thân dạy cho Ellen. Nó giống như dạy một đứa trẻ tình cờ chơi với vũ

khí hạt nhân trong thời gian rảnh cách sử dụng chúng đúng cách.

Dù sao đi nữa, cuộc phiêu lưu của chúng tôi ở Darklands đã hoàn tất.

Tôi mới rời khỏi ký túc xá Royal Class chưa lâu, nhưng có cảm giác như cuối cùng tôi cũng đã trở về nhà sau một thời gian dài không thể tin được.

Tuy nhiên, quang cảnh ký túc xá của Temple dường như xa lạ với cả hai chúng tôi. Không phải chỉ vì có rất ít người xung quanh vì chúng tôi có kỳ nghỉ.

Chúng tôi không trao đổi lời nào.

Cả hai chúng tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm khi trở về nhà an toàn, nhưng có điều gì đó trong chúng tôi đã thay đổi.

Những cảm xúc phức tạp đang cuộn xoáy trong tâm trí tôi, nhưng tôi không thể xác định được chúng là gì. Thật khó để nói thành lời.

Cuối cùng, cả hai chúng tôi kết thúc ở sảnh sau khi vào phòng, không thể nghỉ ngơi. Có vẻ như chúng tôi nên nói chuyện vì chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình hay gì đó, nhưng chúng tôi chỉ ngồi cạnh nhau mà không trao đổi bất cứ lời nào.

Như thể chúng tôi đã quên mất cách nói chuyện.

Lúc đó tôi mới nhận ra một điều...

Cả tôi và Ellen đều hoàn toàn kiệt sức. Chúng tôi thậm chí không có một giây phút nào để nghỉ ngơi sau khi trải qua hết khó khăn này đến khó khăn khác.

Vì vậy, bây giờ mọi thứ cuối cùng đã kết thúc, chúng tôi hoàn toàn mất đi sức sống. Tất cả mọi thứ đã xảy ra ở Darklands chỉ là một ký ức khủng khiếp sau ký ức khác.

Tôi không muốn nói thành lời.

Mặc dù các sự cố đều đã được giải quyết, nhưng tất cả chúng đều rất khủng khiếp và hoàn toàn khủng khiếp.

Chúng tôi phải kết thúc nó và tiếp tục, nhưng dường như tôi không đủ tự tin để thực sự kết thúc nó bằng lời nói.

Mặc dù chúng tôi buộc phải làm điều đó, nhưng nó đã để lại những vết sẹo và dấu ấn không thể xóa nhòa trong trái tim của cả hai chúng tôi.

Xác nhận bằng lời nói rằng sự thật có thể chỉ làm tổn thương nhiều hơn nữa.

Ellen tựa đầu vào vai tôi mà không nói một lời nào.

Chúng tôi cứ như vậy một lúc, hoàn toàn im lặng.

Mặc dù chúng tôi đã trở về từ Darklands, nhưng việc chúng tôi tiếp tục huấn luyện là điều đương nhiên.

Ba ngày đã trôi qua kể từ khi chúng tôi trở lại Temple.

Chúng tôi vẫn còn ở trong kỳ nghỉ.

"Đi nào."

"Vâng."

Chỉ có một vài người ở lại trong khuôn viên trường. Ngoại trừ chúng tôi, người duy nhất xung quanh là Adelia.

Vì vậy, chúng tôi đã cùng nhau luyện tập vào sáng sớm. Cuối cùng thì tôi cũng có thể theo kịp Ellen với một chút trợ giúp từ [sức mạnh siêu nhiên] của mình.

Đầu năm đó, tôi đã phải bò sau đó rất nhiều, nhưng tôi đã xoay sở được. Đó là kết quả của sự làm việc chăm chỉ, [sức mạnh siêu nhiên] và gian lận của tôi.

Sau một buổi tập luyện dài, chúng tôi làm ướt cổ họng bằng một ít nước và ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Sau khi trở về từ Darklands, chúng tôi không có một cuộc trò chuyện nào.

Không phải vì tôi cảm thấy khó xử.

Tôi chỉ không thể tìm ra những gì để nói.

Chúng tôi đã không đưa ra bất cứ điều gì liên quan đến Darklands kể từ khi tham khảo ý kiến của ông Epinhauser.

Ellen rất lảm lòi khi còn ở Darklands. Cô có rất nhiều điều phải suy nghĩ, rất nhiều điều cần phải thảo luận và rất nhiều nghi vấn.

Tuy nhiên, sau khi trở lại Temple, cô ấy lại nói càng ít càng tốt.

Nó hơi khác so với việc Ellen thực sự trở lại trạng thái ban đầu.

Chúng tôi thậm chí chưa bao giờ cố gắng thảo luận về những gì đã xảy ra ở Darklands. Nó thực tế cảm thấy như chủ đề là điều cấm kỵ.

Tuy nhiên, không ai trong chúng tôi có thể có một cuộc trò chuyện về điều gì đó khác biệt mà không đưa ra điều đó.

Đó là điều tự nhiên duy nhất liên tục quay cuồng trong đầu tôi.

Nhưng cuộc nói chuyện đó sẽ là về những người chúng tôi đã giết, những người gần như đã cố giết chúng tôi. Mặc dù nó đã kết thúc bằng một cách nào đó, nhưng tôi không thể không cảm thấy rằng nó đã để lại một số tổn thương. Những người chúng tôi đã giết, những Zombie chúng tôi đã chiến đấu.

Tôi thực sự liên tục gặp ác mộng.

Tôi không thể ngủ được chút nào vì tôi cứ nhớ đến việc tàn sát những Zombie đầy giòi trong giấc mơ của mình.

Khi tôi ở đó, tôi không gặp ác mộng gì cả, nhưng ngay khi tôi phải xử lý mọi thứ sau khi cuối cùng cũng đến được nơi an toàn, tất cả những suy nghĩ đó cứ ùa về.

—Chúng tôi qua đầu tôi như một cơn cuồng phong.

Tôi quyết định không nghĩ về nó nữa, nhưng ngoài hội, tất cả những hình ảnh khủng khiếp đó tiếp tục tràn ngập tâm trí tôi.

Vì vậy, chúng tôi tránh nói về Darklands, kết quả là chúng tôi trò chuyện rất ít.

Ngay cả sau khi chúng tôi trở về, chúng tôi vẫn ở bên nhau mọi lúc, trừ khi chúng tôi đang ngủ.

Tôi không biết phải nói gì với cô ấy, vì vậy tôi chỉ tiếp tục luyện tập và luyện tập thêm nữa.

‘Cậu có muốn ăn tối không?’ ‘Vâng’. ‘Hãy đi luyện tập.’ ‘Vâng.’

Đó là tất cả những gì chúng tôi đã trao đổi.

Tất nhiên, ngoài việc trở nên ít nói trở lại, cô ấy cũng có một chút khác biệt so với trước đây.

Ellen dường như cởi mở hơn với tôi một chút so với trước đây.

Cô ấy thường xuyên dựa vào tôi, và thậm chí cô ấy còn ngủ gục trên đùi tôi sau khi tập luyện, nói rằng cô ấy mệt.

Thật tuyệt khi chúng tôi dường như đã thân thiết hơn một chút...

Tuy nhiên, nó cũng cảm thấy khá kỳ lạ bởi vì chúng tôi trông giống như một cặp đôi trong khi không trao đổi với nhau dù chỉ một lời.

* * *

Nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng chỉ mới hai tuần trôi qua kể từ khi kỳ nghỉ của chúng tôi bắt đầu.

Chúng tôi ở Darklands chỉ khoảng một tuần, nhưng có quá nhiều điều đã xảy ra đã thay đổi cả tôi và Ellen mãi mãi.

Nghĩ rằng có lẽ cô ấy đã về rồi, tôi đến cửa hàng của Eleris và thấy cô ấy đang ngồi bên trong.

“Chào Điện hạ.”

“Hừm.”

Eleris đã cởi bỏ lớp cải trang Relia và trở lại hình dạng thật của mình.

“Điện hạ đã trải qua rất nhiều điều. Thần xin lỗi.”

“Không sao đâu. Mặc dù nó không thú vị... nhưng đó là một trải nghiệm khá ý nghĩa.”

Eleris cười buồn.

“Đứa trẻ đó. Đúng như thần dự đoán... Cô ấy là người có liên quan đến Ragan Artorius, phải không?”

“...Là em gái của anh ấy.”

“Là vậy sao?”

—Em gái của Artorius, người đã giết Ma vương.

—Con trai của Ma vương đã giết Artorius.

Eleris có vẻ khá bối rối về việc liệu mối quan hệ của chúng tôi có trở thành một mối quan hệ tồi tệ hay không.

“Cô ấy là một đứa trẻ ngoan. Ngay thẳng, mạnh mẽ và tốt bụng.”

Eleris lặng lẽ nắm lấy tay tôi.

“Với tất cả trái tim mình, thần hy vọng rằng mối quan hệ của ngài với cô gái đó sẽ không trở thành một bi kịch, thưa Hoàng tử.”

“...Đúng vậy.”

Mặc dù cô ấy đã nói vậy, nhưng vẻ mặt của cô ấy trông như thể cô ấy đang xem một câu chuyện sắp kết thúc.

“Điện hạ không bao giờ nên nói với những người khác về điều này. Đặc biệt là Sarkegar.”

Nếu Sarkegar phát hiện ra, ông sẽ làm mọi cách để hãm hại Ellen. Loyar sẽ không nhúng tay vào cô ấy nếu tôi bảo cô ấy đứng yên.

Cho dù mối quan hệ giữa tôi và Ellen có bền chặt đến đâu, thì cuối cùng, nó chẳng khác gì một tòa lâu đài bằng kính khổng lồ sẽ vỡ tan bất kể điều gì chỉ với một sự thật duy nhất được đưa ra ánh sáng.

“Liên lạc với Loyar.”

“Rõ, thưa Điện hạ.”

“Và đưa cho cô ấy cái này.”

Tôi đặt ba lô trước mặt Eleris.

Nó chứa đầy đồ trang sức và kim loại quý từ Darklands. Tôi định bán chúng thông qua Hội Đạo tặc.

Tôi không biết tất cả những thứ đó đáng giá bao nhiêu, nhưng chúng chắc chắn đáng giá hơn một hoặc hai xu. Tôi không chỉ mang theo phần chiến lợi phẩm của mình mà cả của Ellen nữa. Cô ấy không thể tự mình bán nó. Cô ấy rõ ràng cảm thấy quá phiền phức khi tự mình lo liệu việc đó, bất kể cô ấy có thể làm được hay không.

Ngoài ra, tôi cũng đóng gói một số cho Eleris để cô ấy không gặp bất kỳ vấn đề tài chính nào trong một thời gian.

“Ngoài ra, hãy đi tìm tầng hầm không có ánh nắng mà cô nói rằng mình muốn. Ý ta là, kiếm tiền để làm gì nếu không tiêu nó, phải không?”

“T-thần thực sự có thể làm điều đó sao?”

Eleris hồi hộp đến mức run lẩy bẩy. Cô ấy có vẻ hạnh phúc khi tưởng tượng những gì đang chờ đợi mình.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading